

MAAILMAN VAPAHTAJA

Joh. 4:27-42

27. Samassa hänen opetuslapsensa tulivat ja ihmettelivät, että hän puhui naisen kanssa. Kukaan ei kuitenkaan kysynyt: "Mitä sinä hänestä tahdot?" tai "Miksi puhut hänen kanssaan?"

28. Silloin nainen jätti vesiruukkunsa, riensi kaupunkiin ja sanoi ihmisille:

29. "Tulkaa katsomaan miestä, joka kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt. Ei kai hän vain ole Kristus?"

30. Niin ihmiset lähtivät kaupungista ja tulivat Jeesuksen luo.

31. Sillä välin opetuslapset kehottivat Jeesusta sanoen: "Rabbi, ota syötävää!"

32. Mutta hän sanoi heille: "Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä."

33. Opetuslapset sanoivat toisilleen: "Onkohan joku tuonut hänelle syötävää?"

34. Jeesus sanoi heille: "Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen."

35. Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta sadonkorjuuseen'? Minä sanon teille: kohottakaa katseenne ja katselkaa vainioita, sillä ne ovat vaalenneet

sadonkorjuuta varten.

36. Leikkaaja saa palkkaa jo nyt ja kookaa satoa iankaikkiseen elämään, jotta kylväjä ja leikkaaja voisivat iloita yhdessä.

37. Tässä toteutuu sanonta: 'Toinen on kylväjä ja toinen leikkaaja.'

38. Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, mistä ette ole nähneet vaivaa. Toiset ovat nähneet vaivan, ja te olette päässeet korjaamaan heidän työnsä tulokset."

39. Monet sen kaupungin samarialaista uskoivat Jeesukseen naisen puheen tähden, kun tämä todisti: "Hän kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt."

40. Kun samarialaiset tulivat Jeesuksen luo, he pyysivät häntä viipymään luonaan. Hän jäi sinne kahdeksi päiväksi,

41. ja vielä useammat uskoivat Jeesukseen hänen oman sanansa tähden.

42. He sanoivat naiselle: "Emme usko enää vain sinun puheesi perusteella, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että tämä mies todella on maailman Vapahtaja."

Voisinko minäkin muuttua?

Mikä antaa Sinulle syvimmän tyydytyksen elämässäsi? Mitä Jeesuksen Kristuksen kohtaaminen voi Sinun elämässäsi vaikuttaa? Voisiko Sinunkin sydäimestäsi alkaa pulputa elävän veden lähde, josta riittäisi jaettavaa myös ympärillä olevillesikin? Näitä mietimme, kun jatkamme Jeesuksen Samarian vierailun tutkistelua.

Jumalan aikataulu

Samassa opetuslapset palasivat kaupungista ruokaa ostamasta. Sana "samassa" voitaisiin kääntää yhtä hyvin "juuri silloin". Opetuslasten tulo ei suinkaan keskeyttänyt Jeesuksen ja samarialaisen naisen keskustelua, vaan se tapahtui täsmälleen silloin, kun keskustelu oli päättynyt, nainen oli saanut kohdata oman Vapahtajansa ja pelastua synnin vallasta Jumalan lapseksi. Jeesus osoittaa tässäkin jumalallisen valtansa. Hän huolehtii siitä, että keskustelu naisen kanssa ja opetuslasten tulo tapahtuvat Hänen suunnittelemaansa aikaan. Herra käsittelee myös meidän elämäämme aikataululla, joka on täsmälleen Hänen tahtonsa mukainen.

Todellinen ruoka

Opetuslapset hämmästyivät nähdessään Jeesuksen puhuvan naisen kanssa. Juutalaisen lain mukaan kukaan Rabbi ei saanut keskustella kahden kesken naisen kanssa. Mutta Jeesus polki jalkoihinsa ihmisäädökset, jotka polkivat ihmisyyttä jalkoihinsa. Vaikka opetuslapset hämmästyivät, he eivät sanoneet mitään. Vaitiolokin voi olla suuri lahja.

Päivän pitkän matkanteon jälkeen Jeesus oli nälkäinen, janoinen ja väsynyt. Siksi opetuslapset kehottivat Häntä syömään. Silloin Hän avasi heille sydämensä:
"Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä...Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa."

Tässä Jeesus julistaa, että Hän ei ole vain syntynyt ihmiseksi, vaan että Isä on lähettänyt Hänet taivaasta. Jeesus todellinen ihminen ja todellinen Jumala tuli tekemään Isän tahdon. Hän tuli viemään Isän työn päätökseen. Tuo työ oli syntisten ihmisten palauttaminen Isän yhteyteen, Jumalan pelastettujen kansaksi, Isän kiitokseksi ja ylistykseksi. Jeesus täytti Isän tahdon kulkemalla ristin tien ylösnousemukseen voittoon asti. Tuon tehtävän täyttäminen antoi Hänelle sen täydellisen tyydytyksen, mitä mikään ajallinen hyvä ruoka ei voi antaa. Jeesukselle oli sanomaton ilo ja tyydytys, kun Hän tiesi, että yksi samarialainen nainen oli saanut syntinsä anteeksi ja uuden elämän ottamalla Hänet vastaan Pelastajanaan.

Jeesus haluaa kertoa meille: "On tilanteita, joissa fyysiset tarpeet eivät merkitse mitään. On nälkää, joka on fyysistä nälkää syvempää. Ja on leipää, joka tyydyttää sen nälän. Olen saanut sitä leipää. Olen tehnyt Jumalan tahdon hoitamalla ihmisielua, johtamalla tämän naisen valoon." Koko Hänen ruumiilliseen ylläpitämiseensä riitti se, että Hän sai voittaa syntisen naisen omakseen.

Uskova saa hengellistä ravintoa ja tyydytystä sydämelleen lukemalla ja kuulemalla Herran sanaa, rukousyhteydessä Jeesuksen kautta Isään, seurakunnan keskellä yhdessä ylistäessämme Herraa, ehtoollisen leipää murtaessaan ja Jeesuksen veren armoon turvautuessaan. Mutta hänelläkin on vielä erityinen ravinto. Se on, kun hän saa jakaa evankeliumin sanaa jollekulle taakkojen rasittamalle ja saa nähdä, miten Herra tekee pelastavan ihmeen tämän elämässä. Ilo siitä on iloa yhdessä Herran ja taivaan enkelien kanssa.

Vaalenneet vainiot

Sitten Jeesus katsoi opetuslapsiinsa ja sanoi:

"Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonkorjuu joutuu?'"

Jeesuksen ajatukset kulkivat edelleen hengellisen elämän tasolla.

"Minä sanon teille: Nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat vaalenneet korjattaviksi."

Keskustellessaan opetuslasten kanssa kylvämisen ja leikkaamisen ajankohdastakin Hän halusi kiinnittää heidän huomionsa siihen, mikä on Jumalan aikataulu. Herran sana puhuu erityisesti "nyt" tai "tänään" sanoilla silloin kun on kysymys pelastuksen vastaanottamisesta. "Tänään on pelastuksen päivä." Meille on kohtalokasta, jos kuljemme ohi, kun Herra kutsuu meitä pelastukseen. Mutta meillä on lisäksi vaara sivuuttaa tilaisuudet, joissa Herra kutsuu meitä leikkaamaan satoa Jumalan valtakuntaan.

Jos opetuslapset olisivat nimittäneet lähetystön tutkimaan Samarian hengellistä tilaa, sen raportti olisi epäilemättä kuulostanut seuraavalta: Samaria aivan ilmeisellä tavalla tarvitsee Mestarimme sanomaa, mutta se ei ole vielä valmis sen vastaanottamiseen. Tarvitaan vielä kyntämistä, kylvämistä ja odotusta. Tarve on todellinen, mutta kansa ei ole valmis.

Juuri näin opetuslapset ajattelivat. Koska Jeesus tiesi sen, Hän osoitti, että he olivat väärässä. Vainiot ovat jo vaalenneet. Alue, jota pidämme kaikkein toivottomimpana on valmis, jos me vain leikkaamme.

Tänä päivänä sanomme, että eräät kentät ovat vaikeita, kovia ja lähes toivottomia. Kristus sanoo yhä, että sellaiset kentät ovat vaalenneet korjattaviksi. Meidän tehtävämme on panna sirppi ja viikate heilumaan.

Jeesus sanoi saman asian toisessakin yhteydessä. Hänen täytti sääli hajanaisia ihmisjoukkoja kohtaan. Hän kutsui oppilaansa ja sanoi: "Elonkorjuuseen!" Ongelma ei ole siinä, ettei ole korjattavaa eloa, vaan siinä että elonkorjaajia on liian vähän.

Kylväjät ja leikkaajat

Puhuessaan kylväjistä ja leikkaajista Jeesus viittaa siihen tosiasiaan, että meillä on erilaisia tehtäviä Jumalan valtakunnan työssä. Molemmilla sekä kylväjällä että leikkaajalla on sama Jumalan sana työväliseen. Jumalan sanan siemenessä on elämä. Sitä kylvämällä kasvaa tähkä, jossa on jälleen Jumalan sanan siemeniä. Korjuu on viety päätökseen silloin, kun ihminen on Jumalan sanan voimasta saanut syntyä uudesti ja alkaa samaa sanaa jakamaan edelleen muille.

Leikkaajan tehtävä on koota se, minkä kylväjät ovat vaivannäöllään saaneet aikaan. Ihmisen uskoon tuloa edeltää usein pitkäaikainen valmistava tapahtumasarja. Sen aikana hän kohtaa ehkä useita eri kristittyjä ja saa kuulla lain ja evankeliumin sanaa monissa eri tilanteissa. Lopulta tulee se hetki, että hän huutaa sydämestään apua Vapahtajalta ja saa uuden elämän osallisuuden. Kylväjillä ja leikkaajilla on yhteinen tehtävä. Molempia tarvitaan ja molemmilla on ilo, kun joku pelastuu. Toisaalta Jeesus varoittaa meitä jämähtämästä pelkiksi kylväjiksi silloin, kun on leikkuun aika. On uskallettava sanoa: "Haluatko Sinä tänään Jeesuksen elämäsi Herraksi? Tahdotko hylätä synnin ja jättää elämäsi Vapahtajan puhdistettavaksi?"

Meidän tulee Herran edessä kysyä, mikä on minun tehtäväni Jumalan valtakunnan työssä tänään. Olenko kylväjä vai leikkaaja? Pyhäkoulussa ja poikakerhossa koemme helposti olevamme kylväjiä, mutta on hyvä muistaa, että myös lapsena voi tulla henkilökohtaiseen uskoon. Myös lasten parissa tarvitaan leikkaajia.

Vallankumous

Palatkaamme naiseen ja samarialaisiin. Nainen jätti vesiruukkunsa. Hän jätti sen siihen, koska hän tulisi pian takaisin. Hän lähti. Jotain oli tapahtunut hänelle: vallankumous. Elämän tärkeysjärjestykset olivat mullistuneet. Hän oli kohdannut juutalaisen, joka oli profeetta, niin itse Messias, Kristus. Hän riensi kaupunkiin ja kertoi ihmisille: *"Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaiken mitä olen tehnyt. Olisiko hän Kristus?"*

Paljastava totuus

Nainen tunnusti julkisesti, miten Jeesuksen kohtaamien oli paljastanut hänen syntisyytensä, hän oli tullut väkevään synnintuntoon. Hän oli kokenut ehkä samaa kuin Pietari, joka suuren kalansaaliin tähden sanoi Jeesukselle: "Mene pois minun luotani, sillä minä olen syntinen ihminen." Herran kirkkauden näkeminen paljastaa syntimme syvyyksiä myöden. Mutta toisaalta sitäkin suurempi oli naisen kokema vapautus, kun hän tajusi, että juuri Jeesus Kristus oli hänen Vapahtajansa. Hän tajusi saaneensa kaiken menneen anteeksi ja uuden alun elämäänsä. Kun hän aiemmin oli hävennyt ja salannut syntisyytensä, nyt hän anteeksi saaneena saattoi täysin avoimesti keroa sekä sen, millainen hän oli ollut, että sen, mitä Vapahtaja oli hänelle antanut.

Tänäkin päivänä armahdetun ihmisen tuntomerkki on se, ettei hänen tarvitse salata syntisyytensä ja menneisyytensä, koska Jeesus on ottanut sen kantaakseen Golga-

tan ristille.

Uusi keskus elämään

Naisen elämässä oli tapahtunut muutos. Hänen itseensä ja omien tarpeittensa tyydyttämiseen keskittynyt maailmansa oli löytänyt aivan uuden keskuksen Messiaan, Pelastajan, Vapahtajan. Siitä lähtien kaikki asiat hänen elämässään tapahtuivat suhteessa Vapahtajaan. Jeesuksesta tuli hänen elämänsä Herra. Prioriteettijärjestys vaihtui kokonaisvaltaisesti. Jeesus ei merkinnyt hänelle vain jonkinlaista uskonnollisen elämän sektoria muun muassa, vaan Herrasta tuli hänen elämänsä joka alueen keskipiste ja Hallitsija. Hän ei voinut jäädä paikalleen, sillä muidenkin oli saatava kuulla ja päästä tuntemaan sama Jeesus Kristus kuin hänkin.

Nainen oli kohdannut Jeesuksessa sellaisen Auktoriteetin, Arvovallan, joka tynnytti hänen älylliset epäilynsä ja antoivat hänelle myös sydämeen rauhan. Hän tajusi, että Jeesus olisi sellainen, jota hän saisi aivan uudessa elämäntavassa seurata. Jeesuksen kohtaamisessa hän tiesi saaneensa uuden voiman suuntautua aivan toisenlaiseen elämään, kuin hänen entiset yrityksensä tyydyttää janoaan. Hän oli saanut elävää vettä. Hän tiesi, että mikään muu ei voi sydäntä tyydyttää, kuin tuon ihmeellisen Kristuksen kohtaaminen. Koko hänen elämänsä keskus oli nyt Kristus. Sanoin kuvaamaton ilo täytti hänet ja se loisti hänestä ulospäin. Ihmiset eivät voineet olla huomaamatta hänessä tapahtunutta muutosta.

Sanaa viemään

Naisen liikkeellelähtö oli aivan spontaani. Hän ei tarvinnut mitään erityiskoulutusta evankelioimiseen. Hänen sydämensä täytti Herran rakkaus ja hyvyys, josta täytyi kertoa muillekin. Me, jotka tunnemme Herran pelastavan rakkauden, olemme velassa niille, jotka eivät ole siitä päässeet vielä osalliseksi. Kristuksen rakkaus pakottaa meitä sisältä päin jakamaan Herran hyvyydettä. Todistustehtävässä ei ole tärkeää menetelmät ja toimintatavat. Todistaminen ei ole mekaaninen suoritus, niin kuin esimerkiksi eri harhaoppien ovelta ovelle työssä. Emme tarvitse koulutusta kikkoihin. Sen sijaan tarvitsemme yhä syvempää Jeesuksen itsensä tuntemista. Mitä enemmän Hänen olemuksensa ja Pyhä Henkensä saa täyttää meitä, sitä luonnollisempaa on kertoa arkipäivän tilanteissa Jeesuksen lahjoittamasta pelastuksesta.

Naisen pani liikkeelle myös se, että Jeesuksen kohtaaminen paljasti hänelle miten se, mitä maailma tarjoaa ihmiselle on pelkkää kuorta, virvatulta, turhuutta sen rinnalla, mitä hän kohtasi Jeesuksessa Kristuksessa. Mutta koska Jeesuksen pyhyys ja rakkaus oli paljastanut hänelle synnin ja sen tuomion kauhistuttavuuden, hänelle tuli hätä niistä kaupunkinsa asukkaista, joiden hän tajusi kulkevan kohden Jumalan tuomioistuinta pimeydessä, niin kuin hän itsekin oli ollut. Ihmiset, jotka eivät tunne Vapahtajaa kulkevat kuoleman tietä kohti tuomiotaan. Heille piti saada nopeasti tieto, että on Vapahtaja, joka pelastaa kaikenlaiset ihmiset, jotka turvaavat Häneen. Jeesuksen kohtaaminen synnytti naisessa rakkauden hukkuviin ihmisiin.

Mikä samarialaisessa naisessa oli sellaista, mikä vetosi todistuksen kuulijoihin? Mikä tänään luonnehtii uskovia, jotka herättävät ympärillä olevissa halua tulla samanlaisiksi kuin he. Tietenkin se, että he haluavat elää Jumalan tahdon mukaan ja viettää puhdasta elämää. Lisäksi pelastuksen ilo houkuttelee uskosta osattomia Jumalan luo. Mutta ehkä kaikkein merkittävin piirre on se rauha, joka heistä heijastuu. Maailma on täynnä rauhattomuutta ja levottomuutta. Mutta uskova kristitty on erilainen. Hän saa levätä Jumalan rauhassa. (70% japanilaista tulee kirkkoon löytääkseen sydämeensä rauha.) Vallitseeko meidän sydämessämme rauha, kun joudumme vaikeuksiin? Jos on, tämän maailman ihminen kyllä näkee sen ja on siksi ehkä valmis kuuntelemaan todistuksemme.

Todistuksen vaikutus

Naisen sanat ja olemus tekivät ihmisin vaikutuksen, sillä he tulivat hänen kanssaan Jeesuksen luo. Emme tiedä, mitä Jeesus heille puhui, mutta se joka tapauksessa vaikutti niin, että he pyysivät Jeesusta jäämään kahdeksi kokonaiseksi päiväksi.

Sitten Johannes kertoo:

"Monet sen kaupungin samarialaiset uskoivat Jeesukseen naisen puheen tähden."

Pyhän Hengen uudestisyntyttävän työn eräs ilmeisimpiä tuntomerkkejä on, että ihminen alkaa puhua. Helluntaina uskovat alkoivat ylistää Jumalan suurista teoista. Toki on tärkeää, että olemuksemme kertoo pelastetun ilosta, mutta sen näkijöiden on saatava myös tietää, mikä on syy iloomme.

Pelastus on sitä, että syntinen ihminen kohtaa pyhän ja rakastavan Vapahtajan. Sen seurauksena hän saa armahdettuna lähteä uuteen elämään Pyhän Hengen voimassa.

Pian Samarian asukkaat jatkoivat:

"Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja."

He olivat uskoneet naisen todistuksen tähden, mutta Jeesuksen kohdattuaan ja Häntä kuultuaan heidän uskonsa kasvoi toiselle tasolle. Usko todistukseen toi heidät kyselemään, ja sen seurauksena he uskoivat Jeesuksen sanan.

On suuri ilo saada todistaa Jeesuksesta, mutta kun ihmiset sen perusteella tulevat Jeesuksen luo, niin todistajan tulee ja hän saa jäädä sivuun. Jeesuksen sana tulee keskukseen ja todistaja saa iloita viereltä, miten Herran pelastava rakkaus saavuttaa muitakin janoisia sydämiä.

Jeesus palasi Samariaan

Samariassa Jeesus mursi ennakkoluulojen muurin. Siellä Hän tyydytti janoisen naisen hengellisen janon. Siellä Hän näki suuren hengellisen vaalenneen vainion sen vastakohtana, että Hän oli joutunut lähtemään pois vihamielisestä Juudeasta, joka ylpeili etuoikeuksillaan. Juuri Samariassa Hänelle annettiin täysi ja lopullinen arvonimi: "Maailman Vapahtaja." Apostolien teoissa (8. luku) näemme, miten tässä samaisessa Samariassa puhkesi suuri herätys. Pyhässä Hengessä Jeesus palasi tälle vaalenneelle vainiolle keräämään sieltä suuren joukon pelastettuja omaan iankaikkiseen valtakuntaansa.

Mihon kirje äidilleen

Voi olla, että meillä suomalaisilla on vaikea ilmaista arjen keskellä syvimmän ilomme salaisuutta, siksi saattaa olla hyvä, että tartumme kynään ja kirjoitamme oman todistuksemme heille, niin kuin Miho Koono teki lähettämällä kirjeen uskosta osattomalle äidilleen viime joulun edellä:

Äidille

Uskoin Jeesukseen 17 -vuotiaana. Kimmoke siihen oli se, että aloin käydä joka sunnuntai amerikkalaisen lähetyssaarnaaja Chasen kotona opiskelemissa englantia. Sen jälkeen aloin käydä Kamojiman kirkossa. Lukiolaisena minulla oli tarve oppia englantia käyttämättä siihen rahaa. Aluksi en suinkaan uskonut Jumalan olemassaoloon. Pikemminkin suutuin. Jos Jumala on olemassa, niin miksi sitten on sotia ja miksi minun täytyi elää näin surkeaa elämää. En sitä ymmärtänyt. En voinut kuvitella, että Jumala olisi jättänyt minut tällaiseen sur-

keaan tilaan. Ajattelin, että ihmiset, jotka uskoivat Jumalaan olivat joko typeriä tai aivan herkkäuskoisia.

Lapsuudessani jatkuivat ahdistavat kokemukset toinen toisensa perään. Alakoulun viidennellä luokalta aloin elätellä ajatusta itsemurhasta. Koin, että minulla ei ollut oikeutta elää. Miten suuri helpotus olisikaan ollut kuolema. Mutta pelkäsin enkä uskaltanut kuolla.

Kun toisluokkalaisena palasin kotiin Matsuyaman kotiimme, näin kuinka äiti itkien poltti hääkuviaan. Se oli lapsen sydämelleni kauhistuttava näky. Vaikka olin lapsi, tajusin, miten jotain aivan perustavan laatuista romahti ja tulin todella surulliseksi. Ymmärsin, että isä oli tehnyt aviorikoksen. Sillä hetkellä isäni kasvot muuttuivat minulle vieraiksi. Ajattelin, että hänestä oli nyt vieras ihminen. Olin silloin 8 vuotta vanha.

Pian sen jälkeen palasimme Tokushimaan. Tajusin siitä hyvin mistä oli kysymys. Sen seurauksena minun oli aikuistuttava ennen aikojani. Silloin äiti kysyi minulta vakava ilme kasvoillaan: ”Kun palaamme Tokushimaan, minun on tehtävä lujasti töitä. Panen hyllylle iltapäiväeväät. Haluathan auttaa minua?” Vaikka tajusin, että elämämme lähtisi vajoamaan kuin kolisten mäkeä alaspäin, en suruissani osannut sanoa muuta kuin: ”Ymmärrän.” Muistan tapahtuman yhä niin kuin se olisi tapahtunut vasta eilen. Sen seurauksena, että isäni oli hankkinut rakastajattaren, meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa, kuin jäädä asumaan hänen anopin luo. Äidin oli pakko tehtävä rankkaa työtä. Siksi halusin auttaa äitiäni tässä tilanteessa. Siitä alkoi myös syvä viha isääni kohtaan, joka oli jättänyt meidät.

Kun olin alakoulun neljännellä luokalla ja talomme oli rakennettu, käytiin riitaa siitä, palaisiko isä Tokushimaan vai ei. Sinä päivänä, jona Tokushimaan palannut isä varasti äidin rahat ja palasi Matsuyamaan, olin keittiössä ja huomasin, että isä oli aikeissa poistua takaoven kautta. Oli illansuu ja aurinko oli laskemassa länteen. Kun tajusin, että jotain outoa oli tekeillä, kysyin: ”Isä, mihin olet menossa?” Hän vastasi: ”Menen ostamaan tupakkaa.” Sitten kysyin: ”Tuletko sitten varmasti takaisin?” Siihen isä vastasi: ”Totta kai palaan.” Pyysin silloin: ”Vannot se!” Niin isä lämpimästi hymyillen otti pikkusormensa minun pikkusormeen ja vakuutti paluutaan. (Pikkusormien toisiinsa liittäminen on japanilainen tapa vahvistaa lupaus.) Mutta sen koommin isä ei koskaan palannut. Millähän mielellä isä mahtoi palata Matsuyamaan. Mahtoiko ajatella mitä minusta petetystä tuntui. Varmaankin hän unohti koko jutun. Siitä lähtien en kestänyt katsella auringon laskua länteen, sillä aina silloin mieleni täytti masennus. Vielä nytkin palauttaessani mieleeni tuon päivän tapahtumaa kyyneleet tulevat silmiini.

Ajattellessani isääni, kylmää isoäitiäni ja äitini tuskia elämä alkoi tuntua minusta helvetiltä. Äitiniikin toisti jatkuvasti: ”Ei tämä talo ole sinun kotisi vaan isoäidin talo, jossa hän armollisesti antaa meidän asustaa.” Missä sitten oli minun kotini? Minulla ei ollut paikkaa, jossa olisin voinut olla levollinen. Mutta ajattelin, ette minulla ollut myöskään oikeutta valittaa siitä. Kun ajattelin, miten kylmästi isäni hylkäsi vaimonsa ja kaksi lastaan ja miten kylmäkiskoisesti isoäiti suhtautui äitiin ja miten äiti joutui kantamaan taakkaa, tulin siihen tulokseen, että äiti olisi paljon onnellisempi, jos meitä lapsia ei olisi ollenkaan. Äidin tuska oli meidän syyimme. Vaikka olin lapsi, mietin miksi äidin piti kärsiä niin paljon. Toisaalta sellaisesta ihmishylkiöstä kuin isäni syntyneessä minussa itsessäni ei voisi olla mitään hyvää. Koin, että olemassaoloni oli arvotonta.

Tämän kaiken keskellä minua piti kuitenkin pystyssä äidin rakkaus. Sen tajusin ja ilman sitä olisin varmasti kuollut. Sen voimasta selviydyin jotenkin eteenpäin.

Sitten isälle ja hänen uudelle vaimolleen syntyi velipuoli. En halunnut jäädä häneen nähden toiseksi ja siksi aloin viidesluokkalaisena tosissani opiskelemaan. Ajattelin, että jos joskus joutuisin tämän velipuoleni tapaamaan, olisin häntä parempi. Siihen asti en juuri ollut läksy-

jen teosta piitannut, mutta pelkkä tieto siitä, että velipuoli olisi syntymässä herätti minussa kilpailuhalun. Mutta samalla minua vaivasi kysymykset: Miksi olin syntynyt? Mitä varten elin? Miten onnellista olisikaan ollut, jos en olisi ollenkaan syntynyt?

Noissa tunnoissa aloin käydä kirkossa. Sain kuulla, että Jeesus Kristus kuoli minun syntieni tähden ristillä ja siksi saisin syntini anteeksi. Mutta omasta mielestäni olin pikemminkin toisten ihmisten syntien uhri enkä ollut tehnyt mitään niin suurta syntiä, että Jeesuksen olisi pitänyt minun vuokseni kuolla. Minulla oli lisäksi paljon ystäviä ja minusta pidettiin. Koetin yrittää elää mahdollisimman hyvin, joten pidin itseäni kohtalaisen hyvänä ihmisenä. En siis ymmärtänyt, että olisin ollut syntinen.

Lukiossa ollessani, sen äitikin ehkä muistaa, ihastuin erääseen lukion opettajaan. Aloin myös seurustella hänen kanssaan. Tuo opettaja oli huono mies, hän oli naimisissa. Minusta oli tullut ihminen, joka tunsin mielenkiintoa vain kyseenalaisiin miehiin. En tiedä miksi, mutta niin vain oli. En tuntenut mielenkiintoa kunnollisiin miehiin. Kun minua toisaalta hävetti seurusteluni, kysyin neuvoa eräältä kirkossa tuntemaltani tutulta. Hän sanoi: ”Vaikka tuon miehen ja hänen vaimonsa välillä ei olisikaan rakkautta, silti hän kuuluu toiselle. Se, joka ottaa toisen omaa, on varas.” Sanat iskivät sydämeeni. Se mitä tein, oli väärin. Olin varas. Minähän teen samaa mitä isäni rakastajatar. Minähän teen samaa syntiä kuin tuo minun syvästi vihaava nainen. Silloin tajusin oman syntisyyteni syvyyden. Vaikka ihminen ei ymmärtäisikään omaa syntisyyttään, ihmisen sisimmässä on asuu synti, jolle omassa voimassaan ei voi mitään. Siis tämän pohjattoman syntisyyden tähden Jeesus kuoli. Synnitön Jumalan Poika otti kantaakseen syntini, jotta minä saisin anteeksi. Sinä hetkenä sain uskon.

Sen jälkeen sydämeni muutettiin niin, että saatoin antaa isälle anteeksi. Se oli ihmeellistä, mutta niin vain katkeruus katosi. Myös opin rakastamaan isoäitiä, jota olin vihannut. Sain hänen kuolinvuoteellaan hoitaa häntä. Hän hymyili ja jutteli minulle aina, kun olin hänen vuoteensa vieressä. Noista hetkistä minulla on todella lämpimät muistot. Kun hän oli tekemässä kuolemaa, viimeiseksi huusin hänen korvaansa: ”Kiitos!” Sitten hyvin nopeasti hän henkäisi viimeisen kerran. Jumala korjasi isoäidin ja minun välisen suhteemme. Opin ymmärtämään häntä. Vaikka olin häntä syvästi inhonnut, opin pitämään hänestä syvästi. Se, että saimme sillä tavalla erota oli minulle suuri lahja Jumalalta.

Saan elää! Jeesus rakastaa minua. Vaikka elämässä olisi millaisia vaikeuksia tahansa, Jumala on aina kanssani. Vaikka ihmisten silmissä elämäni näyttäisi kuinka surkealta tahansa, saan elää luovuttamattoman tärkeää elämää rakastettuna, saan rinta ”rottingilla” vaeltaa. Jumala antoi kaiken, mitä tarvitsin ja varjeli minua. Ja niin Hän tekee tästedeskin.

Kristitylle on Raamatussa luvattu pääsy taivaaseen tämän ajallisen elämämme päätyttyä. Tyttärenäsi suurin toivoni olisi se, että saisin mennä sinne yhdessä rakkaan äitini kanssa. Haluaisin olla ikuisesti yhdessä äidin kanssa.

Ehkä siihen ei ole enää kovin pitkä aika. Olenhan jo kohta 51 -vuotias. Ei ole outoa, vaikka meille jommallekummalle tapahtuisi jotain.

Äiti on joutunut kokemaan monenlaista elämässään, mutta Jumala on sen kaiken nähnyt ja rakastaa äitiä. Hän kutsuu: ”Ota minut uskossa vastaan ja tule kulkemaan kohti taivasta!”

Jumala tuntee äidin lapsuuden aikaiset tuskat, yksinäisyyden, sen, ettet saanut arvostusta. Hän tuntee ihmisen synnin, puuttemme ja sen, mitä oma syntisyytemme aiheutti. Siksi Hän odottaa ja kutsuu meitä tunnustamaan syntimme ja ottamaan vastaan anteeksiantamuksen.

Älä ole huolissasi! Rahasta ja kolehdeista ei ole kysymys. Raamattu sanoo: ”Jokainen, joka

huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu.” Ennemmin tai myöhemmin minun ajallinen elämäni päättyy ja kuolen. Siksi halusin kertoa nämä asiat nyt vielä eläessäni. Olen tyttäresi, joka en ole osannut riittävästi huolehtia vanhemmistani, mutta tämä on viimeinen pyyntöni:

Käännä sydämesi tämän Jumalan puoleen. Rukoile, että saisit vielä elää 10 vuotta ja sitten toivomuksesi mukaan kuolla ilman kipuja. Rukoukset kuullaan! Kokeile edes rukoilla! Eihän siitä koidu mitään kipua kukkarollesi. Jos äiti rukoilee Jumalaa (pelkkä rukoileminen riittää) olen todella onnellinen. En usko eläväni pitkään, koska minulla on niin monia sairauksia. Saanhan vaeltaa loppuelämäni siinä toivossa, että saan tavata äidin taivaassa.

Kiitos kaikesta tähänastisesta. Kiitos, että synnytit minut. On hyvä olla sinun tyttäresi. Tyttäresi on onnellinen.

Entä Sinä?

Jos et ole vielä saanut kohdata ihmeellistä Herraamme ja Vapahtajaamme, Hän on tänään täällä ja kysyy Sinulta: ”Saanko astua Sinunkin sydämeesi asumaan?” Hän haluaa täyttää sydämesi elämän veden virroilla.

Jos olet jo saanut kohdata Jeesuksen omana Vapahtajanasi, niin Herra haluaa että oppisit yhä syvemmin tuntemaan Häntä. Hän haluaa antaa Sinulle myös sen omansa ilon, että saat iloita muidenkin pelastuksesta kuin vain omastasi. Herra kutsuu Sinua todistajakseen.